

Barcelona Suites

A stylized illustration of the Barcelona skyline and a cruise ship. The skyline features various buildings in shades of red, orange, and black, with a prominent tower with a grid pattern. A white sailboat is on the water in the foreground. A large, dark blue cruise ship is on the right side of the image. The background is a solid blue color.

Onze contes

Univers |

Barcelona Suites

Barcelona Suites

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Llucia Ramis
Sílvia Soler

Univers |

Primera edició: maig del 2019

Disseny de la col·lecció: Enric Jardí

Imatge de la coberta: Ignasi Font

© 2019 Xavier Bosch; Roc Casagran; Natàlia Cerezo; Empar Moliner; Jordi Nopca; Sergi Pàmies; Adrià Pujol Cruells; Jordi Puntí; Clara Queraltó; Lluïcia Ramir; Sílvia Soler

Direcció editorial: Ester Pujol

© 2019 Univers per l'edició en llengua catalana

Univers és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Egedsa

Dipòsit legal: B-5.168-2019

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-17868-00-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra queda rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

<i>Nota editorial</i>	9
<i>Ciutat oblidada</i>	13
Xavier Bosch	
<i>Plàstic per reciclar</i>	27
Roc Casagran	
<i>L'Atlàntida</i>	39
Natàlia Cerezo	
<i>Dona i Ciutat</i>	49
Empar Moliner	
<i>Ha arribat l'hora de creure en tu</i>	59
Jordi Nopca	
<i>Carta al fill</i>	81
Sergi Pàmies	
<i>A l'ull de l'huracà</i>	89
Adrià Pujol Cruells	
<i>La vigilància de l'art contemporani</i>	101
Jordi Puntí	

<i>A ciutat</i>	119
Clara Queraltó	
<i>L'hotel de Santa Anna</i>	131
Llúcia Ramis	
<i>Xiscles i plomes</i>	145
Sílvia Soler	

Nota editorial

Com el famós «Ceci n'est pas une pipe» de Magritte, això no és pas una antologia.

L'Enciclopèdia diu que, en música, la suite és una «composició instrumental formada per una successió de diverses peces —normalment, de característiques contrastades però en la mateixa tonalitat— concebuda per a ser interpretada íntegrament i en l'ordre donat». També fa referència a l'habitació d'un hotel, una talaia privilegiada des d'on podem observar la ciutat. Aquest llibre no és ni una antologia ni òbviament una obra musical, és un recull de contes escrits per onze de les nostres veus contemporànies més rellevants. Ordenats per ordre alfabètic, hi trobareu Xavier Bosch, Roc Casagran, Natàlia Cerezo, Empar Moliner, Jordi Nopca, Sergi Pàmies, Adrià Pujol Cruells, Jordi Puntí, Clara Queraltó, Lluïcia Ramis i Sílvia Soler. Hi ha onze autors i n'hi voldríem més, perquè molts són els que ens fascinen: us oferim, doncs, un tast divers de la literatura que ens agrada.

Amb aquest volum estrenem segell: Univers, un nom que vol agafar el testimoni agosarat i alhora homenatjar la mítica «Biblioteca Univers» que Carles Soldevila va dirigir abans de la guerra des de la Llibreria Catalònia amb Antoni López-Llausàs com a editor i on van conuiu traduccions

i autors catalans, agermanant, per exemple, Voltaire amb Prudenci Bertrana.

La nostra intenció és, també, publicar llibres d'aquí cap al món i del món cap a Catalunya, i per això volem batejar aquesta iniciativa amb uns relats de ficció com els que aplega *Barcelona Suites*. El títol pren el nom de la ciutat que li fa d'escenari, de teló de fons i de personatge. És la tonalitat que actua de fil conductor de les peces contrastades. La capital del nostre Univers.

E.P.
Maig del 2019

Barcelona Suites

Plàstic per reciclar

Roc Casagran

Barcelona és trista des que no hi ets. Des que no hi sou. Aquells carrers que vam conèixer juntes, que vam aprendre a estimar mentre ens anàvem descobrint, avui són una peixera enorme que contemplo amb l'expressió seca del moribund. Els peixets que hi neden tenen forma de turistes que carretegen maletes de rodes pel Raval, grups de joves que es fan selfies i s'emborratxen camí de la plaça Reial, parelles que se citen davant del Zurich i mai no s'acaben d'identificar, avis que donen veves als coloms perquè de vegades la solitud fereix l'ànima, maners que somien un futur com el que els van vendre mentre venen el que poden a qui poden, taxistes amunt i taxistes avall... I jo, jo no tinc esma ni de tirar-los unes molles de pa a l'espera que s'arremolinin al meu voltant, o moguin una mica la cua o la boqueta, que em facin saber que hi puc incidir d'alguna manera, en aquesta peixera urbana.

M'he convertit en una espectadora distant d'una obra de teatre que no m'interessa, i la quarta paret s'ha erigit com un mur infranquejable que, al capdavant, tampoc tinc cap ganes de saltar. Vam saltar molt, tu i jo, i ara només camino i em recloc a casa. Saltàvem i ens abraçàvem si el Barça feia un gol, saltàvem de matinada a la platja de la Barceloneta, amb l'eufòria del vi blanc i els gintònics i l'amor, saltàvem al

llit com dues adolescents enfollides i saltàvem del llit si no havíem sentit el despertador i fèiem tard a qualsevol cita. Vam saltar, i molt, d'alegria, quan ens van confirmar la notícia. Ah, i les dietes, les dietes també ens les vam saltar totes. Cap dieta no va poder amb nosaltres.

Aquell nosaltres de què ens agradava parlar quan el vent ens era favorable i tot plegat tenia l'aparença d'una història romàntica i novel·lesca, la d'una vikinga aterrada a Barcelona i d'una noieta de poble que només s'havia atrevit a volar en l'anonimat de la gran ciutat. Així tu i jo aquell primer dia, aquella trobada casual al contenidor de reciclar plàstic, encara que ens agradava inventar-nos que ens havíem trobat en una llibreria, a la Laie, per exemple, o a la cua dels Cinemes Verdi, o en una conferència hipster al CCCB.

Però no, tot va arrencar reciclant plàstic, jo amb els cabells recollits amb un llapis, desmanegada, perquè de vegades em passava, això, que em posava a endreçar el pis i no suportava que quedés una bossa de deixalles per allà al mig, i encara que fos tard, baixava al carrer per acabar la missió que havia començat. Obsessiva, tu m'ho deies sovint, que era una obsessiva, però després em passaves la mà pel clatell i em feies un somriure d'aquells que et marcava els clotets a les galtes, i jo gairebé ho entomava com una floreta.

Amb aquell accent tan teu, em vas preguntar a quina hora passava el camió a buidar-los, perquè el de vidre ja vessava. Que ni idea, vaig respondre't. Ni et vaig mirar. Però vas insistir: si hi havia algun telèfon per avisar l'Ajuntament. Em va enervar el teu civisme excessiu i vaig aixecar el cap. Vaig xocar amb les teves faccions nòrdiques, la teva mirada de gel, les teves celles d'estar-me demanant una cosa supernormal, de bona ciutadana que es preocupa pel benestar comú, de no entendre la meua cara d'interrogant. Vaig repetir-te que

ni idea, i vaig marxar, fugir, més aviat, perquè se m'havia accelerat el pols i les cames em tremolaven i no sabia gens què m'estava passant, però era nou, i la novetat és aquell cadàver que veiem quan hi ha hagut un accident a l'autopista i no el volem mirar, però sí, però no, però sí.

Tant em vaig mirar la novetat, que l'endemà, a la mateixa hora, em vaig deixar caure pels contenidors. Aquesta vegada més ben vestida, amb els cabells deixats anar, i amb un detall de maquillatge quasi imperceptible. Als primers deu minuts, l'adrenalina corria a tota velocitat. Després va ser un quart d'hora més i un parell de cigarretes. Una hora i quaranta-cinc minuts més tard, continuava fent voltes arran dels contenidors. Obsessiva. Potser tenies raó. Per sort, la racionalitat, que era el teu fort i no pas el meu, em va fer tornar a casa. I la pluja, la pluja també hi va ajudar: un ruixat sobtat em va deixar xopa.

Ja a casa, sota la dutxa, em vaig prometre tornar als contenidors cada nit fins a trobar-te. Afortunadament, però, no va caldre. Just l'endemà, a Badal, esperàvem el metro una al costat de l'altra. No em vas reconèixer. Et vaig fitorar una vegada, dues, tres, quatre. Buscava un creuament de mirades, i res de res. I aleshores em va sortir un jo que desconeixia del fons d'encara no sé on i vaig atacar:

—Perdona, daixò, eeeh, tu, l'altre dia, tu, eeeh, tu ets la que...

Ignoro completament com vaig acabar allò que pretenia ser una pregunta. Només sé que em vas somriure, i vam començar a parlar com si fóssim dues velles amistats que es retroben després d'un munt d'anys i es posen al dia. Un dia que era juny, i feia xafogor, i dúiem poca roba, i que totes dues vam arribar tard a la feina, perquè ens vam saltar les parades. Sense voler, vam autoenganyar-nos.

I sense voler, a la nit, vam coincidir davant dels contenidors, jo tornava a anar amb la imatge estudiadíssima, i tu, amb aquell posat de jove que volia ser madura, de racional que volia ser arrauxada. Finlandesa. Amb poca família allà i sense quasi contacte, apassionada de les llengües romàniques. Havies viscut un temps a Nàpols, i uns quants mesos a Porto, i ara tocava Barcelona. T'interessava la nostra llengua, que fes el favor de parlar-te en català, que el volies acabar d'aprendre. Vam fer la primera de les moltes cerveses que vam compartir. Vam tancar el bar. Vaig voler mossegar-te els llavis, vaig voler els teus dits, et vaig voler sencera, però ens vam acomiadar amb dos petons estranys i vam tornar a la calma de les nostres vides més o menys corrents.

A casa, et vaig buscar a internet. Vaig trobar referències teves d'estudis que havies fet sobre literatura medieval, i finalment vaig gosar demanar-te permís per capficar-me al teu Instagram. Vas acceptar la petició al cap de tres minuts i mig. Uf. Apressadament, vaig navegar per les teves fotos a la recerca de tot allò que encara no sabia de tu. Paisatges bucòlics, algun menjar que havies cuinat, llibres i més llibres, postes de sol... Cap persona a les fotos. Ni tu. Cap bandera amb un arc de Sant Martí.

Aquella nit tu vas fer el mateix amb el meu compte. M'ho vas confessar un migdia, encara amb els llavis inflats i enrogits, al llit, mig tapada amb el llençol, cargolant amb un dit els meus cabells. M'havies remenat l'Instagram i hi havies trobat totes les pistes de confirmació necessàries. Subtils, però pistes, al cap i a la fi. Certs bars, certes manifestacions, certs comentaris de certes noies...

Segurament per això, tu vas fer el primer pas i em vas convidar al teu piset de semiturista, un sol espai, lavabo reformat, mobles de l'Ikea, cuina bàsica, espelmes d'olors,

llit confortable, mirall seductor. Havies preparat unes torradetes per picar, un vi que t'havia semblat prou car i alhora prou humil, i una mica de marihuana. Vam sortir al balcó a fumar. Era de matinada i així i tot, no parava de passar gent. Em vas murmurar que aquell era l'encant de Barcelona, que a qualsevol hora, a qualsevol lloc, hi passen coses. Que allò era la vida, que passessin coses, bones o dolentes. I va passar el que havia de passar. Vam esguardar-nos en silenci dos o tres segons i vam besar-nos. Primer, tímides. Llavi contra llavi. Després s'hi van afegir passejos suaus de llengües exploradores, dents que volien mossegar, sang que batejava en dos cossos que es delien per fondre's...

Ens vam fondre en una història que cap de totes dues havia previst. Primer només era carn i pell i ungles. Fèiem la nostra vida i als vespres ens vèiem a casa teva o a casa meva. Sopàvem, bevíem, fumàvem i follàvem, no forçosament per aquest ordre, i no forçosament sense repetir alguna de les accions. Al final, extasiades, ens acomiadàvem i cada una dormia sola al seu llit.

No vaig explicar el que m'estava passant a ningú. A Barcelona no hi tenia cap amistat prou sòlida com per confessar-li els meus secrets, i al poble cada vegada hi anava menys. De vegades penso que aquell silenci era una manera de continuar mantenint la clandestinitat d'un assumpte que no tenia res de clandestí a la Barcelona del 2015.

Una nit, et vas quedar a dormir a casa, amb l'excusa que et quedava més a prop del lloc on havies d'anar l'endemà. Recordo el fred dels teus peus i l'abraçada càlida en fer la cullereta, i com em va agradar aquella sensació de compartir, més enllà del sexe, una intimitat més íntima: el son. No vam trigar gaire a convertir aquella excepció en normalitat. Sopàvem, bevíem, fumàvem, follàvem... i dormíem.

Sí, dormíem, i avui no puc. De fet, des que no hi ets, he dormit ben poques nits. Passejo, passejo molt per la peixera barcelonina, i a pesar de l'esgotament, no dormo. El meu cap, obsessiu, no pot parar d'evocar records que vam alçar plegades. En aquells moments encara no sabia que tot el que vivíem un dia se'm giraria en contra, i que serien fantasmes que m'esgarraparien les entranyes. Ara ja ho sé. Ja sé que aquell cop que em vas venir a buscar a la feina per sorpresa, a l'hora de tancar la botiga, em rebotava al cervell una nit com aquesta. Estaves preciosa, amb aquella jaqueta texana i aquells pantalons ajustats. Em vas somriure des de l'altra banda de l'aparador, com dient-me que no tingués pressa, que fes tranquil·la, que ja m'esperaves. Entra, et vaig fer amb la mà. I vas entrar. I et vaig presentar la meua companya de torn:

—És la Kielo, la meua parella.

Que volia dir «lliri de les valls» ho vaig saber el dia que discutíem sobre el nom que li posaríem a la nostra filla. Ausiàs March parlava d'un lliri entre cards i tu eres el lliri de les valls. Si no em semblava bonica, aquella coincidència, em vas demanar. I jo, que d'Ausiàs March només n'havia sentit a parlar a l'institut, vaig assentir amb el cap, perquè no em trobessis més inculta del compte.

Entre una cosa i l'altra, i com endutes pel corrent de la vida, vam esdevenir una parella formal. Em vas presentar els teus amics, em duïes a xerrades i em regalimava la bava veient com t'anaves obrint camí dins de la universitat, i a poc a poc vaig anar deixant caure el teu nom en les converses telefòniques que tres cops per setmana mantenia amb la mare. Que no et renovaven el lloguer i que potser vindries a compartir pis amb mi. Que m'anirà bé per les peles, que no saps pas com està de cara la vida a Barcelona, mama.

—Per què no pugeu un dia i me la presentes...? Quina gràcia, una finlandesa que llegeix llibres en català!

Va ser el pas definitiu. Em vaig armar de valor i et vaig dir que pugessis al cotxe, el mateix que avui no goso tocar. Sabies perfectament on et portava i et preguntaves si m'atreviria a dir-li que no eres, només, una companya de pis, una amiga circumstancial, algú amb qui partir-se les despeses. Però no van caldre paraules, la mare va donar per fet que eres la meva parella, i al segon plat ja et va demanar si per Nadal vindries a fer cagar el tió o si comptaves anar a passar les vacances al teu país.

No m'hi vas voler dur mai, a Finlàndia. Tu tampoc no hi anaves. Venies d'allà, certament, però era com si les arrels et fessin nosa. Que ara casa teva era Barcelona, que ara casa teva era jo, que no hi havia motius per anar a passar fred allà dalt, que estimaves aquell traginar diari de metros i autobusos i taxis i cotxes aturats als xamfrans. Que t'agradaven les terrasses plenes de converses, els bars d'ambient, la platja a les nits, la sensació de mirar els turistes i ja no sentir-te part d'ells. Que volies anar a passar el Nadal amb la meva família i, per què no?, formar la nostra. La nostra família.

Quan vaig sentir això, dur-te al poble em va semblar fàcil, parlar de tu a la mare, senzillíssim. Però, una família? Què volia dir formar una família? Fills?

—Sí.

M'esgarrifa recordar aquella afirmació rotunda. L'eco d'aquells dos fonemes perdura entre aquestes quatre parets gèlides, que han vist com s'anava alçant el castell de la felicitat i que ara m'asfixien en l'agonia. Fa massa dies que no vaig a treballar. Suposo que tothom se'n fa a la idea, i m'ho respecten. Crec que la setmana que ve ja m'hauré recuperat, aventuro. I penjo. I ressona el silenci. I les parets gemeguen. I a la cuina

s'hi amunteguen els plats on menjo pa amb qualsevol embotit que compro al basar del pakistanès de la cantonada. I totes les fotos em miren fixament. I tu ets a tot arreu. I somrius, o m'abrades, o em fas petons, o m'acaricies la panxa.

Vam anar a la clínica que t'havia recomanat una amiga. Volíem que ens expliquessin totes les opcions que teníem, tot i que ho sabíem força bé. Vam sortir-ne amb molts papers i amb la decisió gairebé presa. Un òvul teu dins meu, esperma d'un donant, i tota la illusió per aquella aventura meravellosa que era que nasqués una nova vida.

L'endemà, de casualitat, la mare va decidir baixar a Barcelona a passar el cap de setmana. Vam ser molt bones amfitriones. La vam dur al Park Güell, a la Barceloneta, al Museu Picasso, al Camp Nou... Va acabar cansada, la dona. Però se la veia feliç de veure'm feliç. Feia fotografies i les enviava al grup de WhatsApp que tenia amb les amigues. Vaig espiar-li el mòbil: «He vingut a visitar la meva filla i la seva nòvia». Em va agradar aquella normalitat. M'agradava la normalitat amb tu, la vida planera, el futur que construïem. Barcelona encara no era una peixera.

Al cotxe, de tornada, ja soles la mare i jo, perquè tu havies d'entregar un article abans de la mitjanit i et vas quedar a casa, li vaig explicar els nostres plans. Em va fer parar al voral perquè volia abraçar-me. Quina illusió ser àvia! Es pensava que no ho seria mai! Quina illusió! Quina illusió. I no parava de repetir-ho.

Jo em repeteixo que van ser uns temps meravellosos. Com un somni. Dos anys després del dia al contenidor de reciclar plàstic, tot prenia un aire més de debò. Allò ja no era una aventureta passatgera, unes pells que volien pell, allò ja no era un compartir pis, o llit, o el calaix dels llençols, o el prestatge dels llibres; allò era una aposta de futur, de creure en

nosaltres a pit descobert. Allò era una panxa que al principi no es notava, i encara era tot molt secret, allò era un cor bategant a la primera revisió, quan la nostra filla encara no tenia ni cara, només un minúscul pinyonet dins meu. Bum-bum-bum. I nosaltres vinga a saltar, en sortir de la consulta. Allò era començar a pensar quina habitació li adjudicariem, si sacrificàvem l'estudi, que tenia més llum, o si reconvertíem l'habitació dels convidats, força més espaiosa. Allò era aquells primers pantalonets que li vam comprar en una botiga de roba feta a mà de Gràcia. Allò era, encara, anar vivint com sempre ho havíem fet, però ara sense fumar i amb cerveses sense alcohol omplint la nevera. Allò era anar de tant en tant al cine, sortir poc de nit, perquè em cansava més del compte, seguir amb l'ai al cor i amb un punt d'esperança tot el que li estava passant al país, i que tu em prohibissis d'anar a passar la nit al col·legi electoral, que en el meu estat millor que no. I l'endemà, veus, ja t'ho deia, jo, quines hòsties reparteixen, quina colla de malparits!

A les vint setmanes d'embaràs vam saber que seria una nena. Quan ens ho van dir, totes dues ens vam mirar amb cara de complicitat. Un futur lila. Vam tornar a saltar, vam emmarcar l'ecografia i la vam posar al moble del menjador. Ara em mira, des del blanc i negre que és el present.

Allà la teníem el dia que vam convidar uns quants amics a sopar a casa per donar-los la notícia. La panxa ja era indissimulable i vaig tenir la sensació que ningú no se'n va sorprendre gaire. Abraçades. Petons. Emoció. Alguna llàgrima. Tu que m'agafaves la mà per sota la taula. Nosaltres que érem un equip.

La mare va canviar la rutina i em trucava cada dia. Tu em feies massatges als peus, que se m'inflaven després d'estar tot el dia dreta. Fins que em vaig agafar la baixa, que ara m'havia

de dedicar a mi, havia de pensar en la criatura que començava a clavar coces de tant en tant, o que sentia singlotar algun vespre i que m'afanyava a agafar-te la mà perquè ho notessis.

L'habitació dels convidats finalment va ser l'escollida. Hi vam muntar un llit precios i un armari nou. Jo vaig pintar a la paret una muntanya tota nevada, perquè després de mil propostes i una llista llarguíssima, vam decidir que es diria Neus. Com tu, que venies d'un lloc on n'hi havia molta. Com a Barcelona, que no n'hi ha gairebé mai. Neus, Neus, Neus... sona bé. La neu és l'aigua més pura. I freda.

I tothom ens demanava què necessitàvem, i els nostres Instagrams es van omplir de fotos de la panxa, de la decoració nova, de frases ensucrades per aquell món que ens delíem per desembolicar. I més visites a la llevadora, i preguntes de mares novelles, i dubtes, i pors, però, sobretot, una alegria interior de saber-me valenta, d'anar veient com la panxa creixia, i els pits, i les cuixes, com m'anava fent forta per quan arribés l'hora del part. I tu, que em xiuxiuejaves que estava preciosa. Enyoro els teus xiuxiuejos.

A les nits em despertava sovint, però m'agradava notar la teva presència, la teva respiració calmada. T'abraçava i al cap d'una estona em tornava a adormir. No com avui, que el fred se'm clava molt endins, perquè no hi ets, perquè te'n vas anar, sí, al final sí que vas voler anar-te'n a Finlàndia, però sola, no volies saber res de mi, et feia mal la meva presència, et feia mal mirar-me, saber-me enfonsada, et feia mal com se'ns havia ensorrat el castell del somni, com la vida se'ns havia torçat i com jo era incapaç de reprendre-la.

Vaig trencar aigües al sofà, mentre miràvem a Netflix l'Escobar dient allò de «*plata o plomo*». Tal com ens havien explicat a les classes de prepart, vam intentar mantenir la calma, mesurar el ritme de les contraccions, no córrer més

del compte. Vas baixar a buscar el cotxe, on ja havíem col·locat la cadireta, i em vas recollir al portal. Tot anava bé. Suposo.

A partir de l'arribada a l'hospital no recordo res. El meu cervell ha construït una barricada que no em permet trobar records d'aquelles hores. M'imagino que ben aviat van veure que alguna cosa no rutllava. El cor batega poc, ens hem d'afanyar. Corredisses. Tu amb els ulls fora d'òrbita. Jo somnàmbula, drogada de medicaments legals.

—Neus, tenim moltes ganes d'abraçar-te.

Una llàgrima em rodola galta avall quan et recordo dient això amorrada a la meva panxa. Tenim moltes ganes d'abraçar-te, tenim moltes ganes d'abraçar-te... És l'únic que ha saltat la barricada protectora dels no-records. I sí, la vam abraçar, però ja no respirava. Freda com la neu.

Els dies següents a l'hospital van ser llarguíssims i plens de boira. Si hi eres o no hi eres, ja no té cap importància, perquè jo no, jo no hi era. Jo només podia pensar en l'habitació de la Neus, en el dibuix de la paret, en l'ecografia al menjador, en els pantalonets, en tot allò que havíem somiat i que, de cop, s'havia fos. No em sortien ni les paraules ni les llàgrimes. I tu, tu devies ser allà, m'imagino que sí, perquè després em vas tornar a casa, i vas ser-hi unes quantes setmanes més. Fins que un matí em vas dir que te n'anaves, que necessitaves Finlàndia, que necessitaves casa. Que aquesta ja no era la teva. O jo ja no era casa. Jo i la meva ànima arrossegant-se pels racons, sense forces per parlar, sense capacitat de reacció, amb els ulls en blanc quan la mare va intentar ajudar-me. Jo ja no era res, jo ja no soc res, només una deixalla que no va a cap contenidor de reciclatge. Una espectadora de la peixera, que deambula obsessiva per aquesta Barcelona que, sense tu, sense vosaltres, és trista, tristíssima, perquè les coses que hi passen ja no m'interessen si no les puc observar amb tu, amb vosaltres.

Potser el que ara em convindria és agafar el cotxe i tornar al poble i a la mare que no fa preguntes i que sempre hi és, incondicional. Però em fa pànic. Tremolo de pensar que seuré davant del volant i que, en mirar pel retrovisor, descobriré que als seients del darrere encara hi ha instal·lada la cadireta on la Neus mai no va arribar a seure, feta d'un plàstic que, un dia, algú reciclarà.

AQUEST PRIMER LLIBRE D'UNIVERS, IMPRÈS A SABADELL
AL MAIG DEL 2019, HA ESTAT COMPAGINAT
AMB LA TIPOGRAFIA BRABO
DE FONT SMITH.

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Lucia Ramis
Sílvia Soler

Onze autors. Onze contes.
Onze històries amb Barcelona
de teló de fons.

16,50 €

ISBN: 978-84-17868-00-0

Univers |

Narrativa